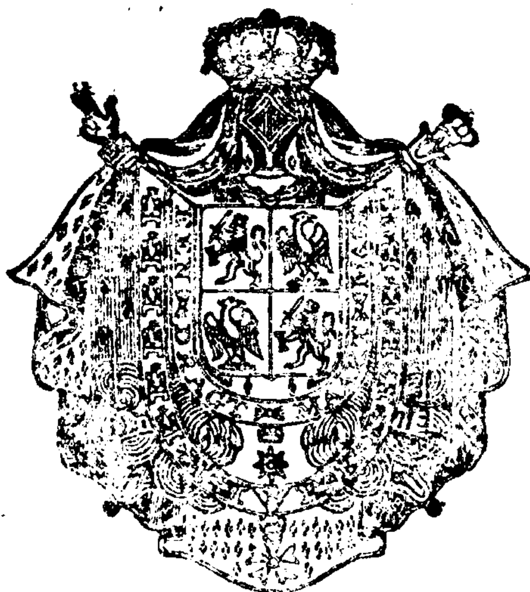
A°. 1810. N°. 9.

BATAVIASCHE KOLONIALE COURANT.

Vrijdag, den 2den van Lentemaand.

Alle Akten van het Gouvernement, die in deze Courant geplaatst worden, zijn *Officieel.*

BATAVIA *den 26sten van Sprokkelmaand* 1810.

Bij onderscheidene besluiten van Zijne Excellentie, den Maarschalk en Gouverneur Generaal, zijn aangesteld:

In het derde regiment Infanterie van linie, tot Kapitein de Eerste-Luitenant *Johan Jacob Hendrik Nagel*; tot Eerste-Luitenant de Luitenant *Hendrik Matthijs van Ranzow*; en tot Luitenants, de Sergeant Majoor *Joseph Reichel*, en Kadet Sergeant *Leonardus Lambertus Wardenaar*.

In het derde bataillon Artillerie, tot Luitenant de Onder-adjudant *Christiaan Hendrik Wallien*.

In het vierde Garnizoens regiment, tot Eerste-Luitenants, de Inlandsche Luitenants *Sentopoero* en *Mento Wedjoijo*; tot Inlandsche Luitenants de Sergeanten *Soero Dikujojo*, *Sakia*, *Settro*, en *Nakiedien*.

Nimmer is de gestrengheid van een Gouvernement welgepaster, dan in de beveiliging der onschuld tegen de magt harer onderdrukkers, en de straf van hen, die, gesteld om het regt te handhaven, het laagste onregt zelve plegen; met een dankbaar genoegen zal dus gelezen worden het navolgende

EXTRACT uit het Register der besluiten van Zijne Excellentie, den Maarschalk en Gouverneur Generaal.

Buitenzorg, den 24 van Sprokkelmaand 1810.

De Prefect van Javas Oosthoek, aan wien ter onderzoek gezonden was, eene bij Zijne Excellentie ontvangene missive, geschreven op naam van de gezamenlijke Chinezen te Sourabaija, daar bij zich beklagende, dat de Fiscaal van den Oosthoek *van den Broek* van twee Chinezen, in name *Souw Kongtiang* en *Tan Ingling*, welke van smokkelhandel in amfioen beschuldigd, doch daar van niet overtuigd waren kunnen worden, eene aanmerkelijke som in geld, voor hun ontslag, had afgeperst, bij brief van den 17 dezer deswegens gedient hebbende van rapport, uit het welke gebleken is, dat de Fiscaal *van den Broek*, ongeacht zijne verklaring aan den Prefect gedaan, van geene actie tegen voorm: twee Chinezen te hebben, en dezelve mitsdien te zullen largeren, hen niet alleen nog eenigen tijd heeft opgesloten gehouden, maar daarenboven door het Hoofd van zijne Mata mata's bij herhaling heeft laten insinueren, hun ontslag met geld te koopen, onder bedreiging van anders naar Balemboangang te zullen worden verbannen, waar door gem: Chinezen geintimideerd, vervolgens aan welgem: Fiscaal voor hunne relaxatie hebben opgebragt een duizend Rijksdaalders zilver geld; dat bij Prefect hier van kennis erlangd, en den Fiscaal daar over onderhouden hebbende, de laatste verklaard heeft, dat hem dit geld was opgedrongen, en dat hij het zelve aangenomen had, om aan den Prefect te doen constateren, welke offertes men zich onderwonden hadde hem te doen, met ontkentenis van eenige bedreigingen of insinuatien bij gem: Chinezen door het Hoofd van zijne Mata mata's te hebben geemploijeerd; dat echter deze verontschuldigingen aan hem Prefect ten hoogste verdacht waren voorgekomen, en door de ingewonnen informatien regtstreeks wierden wedersproken en dat hij mitsdien de voornoemde duizend Rijksdaalders, door den Fiscaal, tot geene geringe prostitutie voor denzelven, in presentie van hem Prefect en van alle de Chinesche Hoofden, aan bovengem: twee Chinezen had laten te rug geven, hebbende hij Prefect dit geval voor Zijne Excellentie verzwegen, om den Fiscaal voor de gevolgen te bewaren, die daar uit voor hem anders waren te voorzien, met verzoek, dat zulks gunstig mogte worden gepasseerd, en vergeving verleend het gene daarin mogte zijn misdaan.

En in aanmerking genomen zijnde, dat de Fiscaal *van den Broek* door bovengem: concussie niet alleen ontrouw geworden is aan zijnen gepresteerden eed, met schending van het vertrouwen in hem gesteld, maar ook door bovengem: onwaardige afpersing van lieden, die volgens zijn eigen aveu onschuldig waren, en wel in eene zaak, waar in de wet ten strengste alle compositie verbiedt, de waardigheid van zijn ambt zoo zeer heeft ontluisterd en bevlekt, dat de smet daar van op het Gouvernement zoude moeten hechten, indien zij in het straffen van den Fiscaal *van den Broek* niet het sterkste disaveu gaf van zijn gehouden schandelijk gedrag, tot een bewijs tevens van haren ernstigen wil, dat de wetten gehandhaafd en een ieder, het zij ook Inlander of Chinees, voor willekeur en oppressie beveiligd worde.

Misgaders nog geconsidereerd hebbende, dat de Prefect van Javas Oosthoek zich mede allezins schuldig heeft gemaakt in deze zaak, *eerstelijk*, door dezelve voor het Gouvernement te verzwijgen, en *ten tweede*, door zich te veroorloven dezelve af te doen, en het genotene geld te laten restitueren, waar door hij oorzaak is, dat het Gouvernement verhinderd is geworden, voorn: zaak aan den Advocaat Fiscaal van Indië over te geven, als zijnde hier door, reeds voor een gedeelte, gebragt buiten haar geheel.

Is besloten:

Eerstelijk, den Fiscaal van Javas Oosthoek *van den Broek* te dimitteren uit 's Konings dienst, en hem te verklaren onwaardig en inhabil, om Zijne Majesteit ooit of immer in deze kolonien te dienen, met last, dezelve met de eerste zich presenterende scheeps gelegenheid te verlaten, en

Ten tweede, den Prefect van Javas Oosthoek voor den tijd van veertien dagen te geven huis arrest, met

last aan den Commandant der divisie van welgem: Oosthoek, hem te doen bewaken door eenen Kapitein, dien hij zal moeten huisvesten, en aan zijne tafel spijzigen voor dien tijd; voorts welgem: Prefect te verbieden, gedurende zijn arrest eenige audientie te houden, zullende de rapporten door den Hoofd-administrateur ontvangen, en aan hem Prefect worden overgebragt.

En zal hier van bij extract dezes worden kennis gegeven aan den Directeur Generaal, de generale Rekenkamer, den Commandant der divisie, den Hoofdadministrateur, en den gedimitteerden Fiscaal van Java's Oosthoek, zoo mede aan den Tractements-boekhouder te Sourabaija respective, tot narigt en informatie.

Accordeert met voorschr: Register.

(get:) H. Veeckens, *Sec:*

PUBLICATIE.

Aangezien de ondervinding geleerd heeft, dat het in order brengen van den ooster rij-weg naar Buitenzorg door de eigenaren van de Landerijen, in de ommelanden van Batavia gelegen, niet aan de verwachting beantwoordt, maar daar over een bepaald opzigt van Gouvernements wege dient te worden gehouden: en in aanmerking nemende, dat de kosten, die hier toe worden vereischt, een te groot bezwaar voor de stads kas opleveren, zoo mede, dat de particuliere landen bijna niets tot de algemeene lasten bijdragen, nogtans de uitgaven aanzienlijk zijn, welke het Land reeds voor den gem: ooster weg heeft besteed, en verder zal moeten besteden, als mede die van het bestuur over gemelde ommelanden, waar door de veiligheid van de bezittingen der landeigenaren en de inwendige rust thans in gem: ommelanden wordt gewaarborgd; zoo is op den 14den dezer in Rade van Indië goedgevonden te ordonneren en te statueren, gelijk geordonneerd en gestatueerd wordt bij dezen, dat alle eigenaren der particuliere landerijen, in de ommelanden van Batavia gelegen, zonder onderscheid van Europezen, Inlandsche Christenen, Inlanders, Mooren of Chinezen, tot soutien van voorn: uitgaven en andere voorkomende nuttige einden, jaarlijks voor den laatsten van Zomermaand aan stads kassa zullen moeten opbrengen een half percent van de actuele waarde dier landerijen, even als zulks omtrent de huizen, tuinen en erven, binnen de limiten van de regterlijke jurisdictie van President en Schepenen van Batavia gelegen, reeds is ingevoerd, welke actuele waarde zal worden berekend volgens de taxatie, die de taxateurs der vaste goederen jaarlijks van voorn: landerijen zullen doen, sub pene, dat de genen, welke nalatig zijn deze belasting op den voormelden tijd te voldoen, in de dubbelde betaling daar van zullen vervallen, met autorizatie voor het Collegie van President en Schepenen, dezelve in te vorderen bij parate executie, indien de voldoening binnen twee maanden na den laatsten van Zomermaand niet geprest eerd is.

Zullende daar en tegen gem: landeigenaren van het onderhoud des ooster rij-wegs zijn ontheven, doch niettemin voor eerst verpligt wezen, om zoo veel werklieden, karren en buffels daar toe te fourneren, als van hen ten voorschreven einde door den Majoor, Directeur der Genie van het Departement Batavia, *J. C Schultze*, tot bepaalde prijzen, zullen worden gerequireerd, en verder hun incumberen de gehoudenisse, om den wester weg naar Buitenzorg, de wegen naar Tjikauw en Tangerang, en alle andere publieke wegen, die thans in gem: ommelanden in gebruik zijn, of nog moeten worden aangelegd, even als bevorens te onderhouden.

Wordende President en Schepenen van Batavia, de Drossaard der Bataviasche ommelanden, de Majoor, Directeur van de Genie, *Schultze*, en die het verder zoude mogen aangaan, gelast te zorgen, dat hier aan stiptelijk worde voldaan.

En ten einde niemand hier van ignorantie zoude kunnen pretenderen, zal deze gepubliceerd en in de Hollandsche, Inlandsche en Chinesche talen, worden geaffigeerd, ter plaatse gebruikelijk.

Batavia ten Gouvernements Huize den 20sten van Sprokkelmaand 1810.

BILLET.

Alzoo in Rade van Indië op den 14den dezer besloten is, den prijs van het varkens vleesch, uithoofde van de toegenomene duurte der varkens, voortaan te bepalen op twaalf en een' halven stuiver papier van credit of koperen munt het katje, zoo wordt daar van aan de gemeente kennis gegeven, met last op President en Schepenen, om voor de naarkoming hier van te waken, op verbeurte van het vleesch en arbitraire correctie voor de overtreders.

En op dat niemand hier van eenige ignorantie zoude kunnen pretenderen, zal deze worden geaffigeerd in de Hollandsche en Chinesche talen ter plaatse gebruikelijk.

Batavia ten Gouvernements huize den 20sten van Sprokkelmaand 1810.

(*Uit de Kon: Cour: van den 28 Jan: 1809.*)

Door Zijne Excellentie, den Minister van den Eeredienst is, in eene particuliere audientie, aan Zijne Majesteit gepresenteerd geworden eene der commissien, welke, overeenkomstig het besluit van den 2den Augustus 1808, bij het gemelde Ministerie zijn opgeroepen, om over de aangelegenheden van derzelver Kerkgenootschappen te worden geraadpleegd.

De Heer *Delprat*, lid dier commissie, heeft ter dezer gelegenheid het woord gevoerd, en den Koning aldus aangesproken:

Sire!

De commissie tot organisatie van den eeredienst der Hervormden maakt zich met ijver hare eerste bijeenkomst ten nutte, om uwer Majesteit hare eerbiedige hulde toe te brengen.

Sire! De taak, ons door een vereerend vertrouwen opgelegd, is van eenen hoogst teederen aard. Eene onschendbare gehechtheid aan den Godsdienst, dien wij, nevens het meerderdeel des rijks, belijden, te vereenigen met de onzijdigheid, de verdraagzaamheid en de onbekrompen denkwijze, die elken waren Protestant moeten kenschetsen; het wezen van dien Godsdienst, met naauwgezetheid te onderscheiden van alle onverschillige bijzonderheden, in deszelfs openbare uitoefening, gebruiken en plegtigheden, te meer geëerbiedigd, uit hoofde van derzelver oud herkomen en betrekking op Godsdienstige voorwerpen, moedig ten toets aan het onderzoek overtegeven; pogingen aantewenden, om eene meerdere eenvoudigheid, gelijkvormigheid en overeenkomst met de plaats hebbende regeringsvorm, in de organisatie van den eeredienst intevoeren; dezen arbeid, die menigvuldige en zamengestelde bijzonderheden omvat, aan den eenen kant met allen spoed, naar uwer Majesteits begeerte, voorttezetten, aan den anderen, met die rijpheid van overleg te behandelen, die zich tot geene halve maatregelen, tot geene provisionele en onvolkomen schikkingen bepaalt, maar eene beslissende afdoening ten oogmerk heeft; zich wijselijk te voegen naar het gene de omstandigheden vorderen; is 't nood, het voorbeeld van edelmoedigheid te geven, door de bijzondere belangen aan het algemeen belang ondergeschikt te houden; door zijn geweten gedekt, zich misschien het gemis te moeten laten welgevallen eener algemeene goedkeuring van die genen, welker zaak men zoekt te bevorderen: vooral, Sire, voor ons zelven volkomen gerust gesteld, door uwer Majesteits beginselen en stellige verklaringen, wegens het behouden van den Hervormden Godsdienst in deszelfs tegenwoordigen stand; ons toeteleggen, om dat-

zelfde vertrouwen aan anderen inteboezemen; daaromtrent alle ongerustheid weg te nemen, alle nevelen te doen opklaren; de innige verzekering hiervan als een middel te bezigen, tot het voorloopig verwerven van toeſtemming, tot de eventuële ontwerpen van organiſatie; zich deze gewigtige gelegenheid ten nutte te maken, om de banden nog naauwer toe te halen, die reeds een Godsdienſtig volk aan zijnen Koning verbinden, en zich alzoo gelijkelijk bij God en bij den Koning verdienſtelijk maken: deze opſtelling, Sire, behelst onze pligten, drukt ons voornemen uit, maar bevat ook de zwarigheden, die ons wachten. Uwe Majeſteit zelve kent te wel alle de zwarigheden, die groote ondernemingen verzellen, om dezelve niet op prijs te ſtellen. Het zij ons zelfs geoorloofd er bij te voegen, dat het Haar voorbeeld is, dat ons ten prikkel zal ſtrekken. Gelijk Hoogstdezelve........ Doch eerbied houdt mij te rug, daar de inſpraak van mijn hart mij tot den lof van mijnen Koning zou noodigen. Dat de Hemel, onze wenſchen voor zijn behoud verhoorende, het tijdſtip nog lange verſchuive, waarop het geoorloofd zal zijn, den lof uwer Majeſteit onbedwongen te vermelden. Bij aldien de uitſlag onze pogingen bekroont, zal de organiſatie van den Hervormden eeredienst geen van de minſte gedenkteekenen zijn van eene regering, reeds door zoo vele moeijelijke ondernemingen beroemd. Moge die uitſlag aan Uwer Majeſteits verwachting beantwoorden, en de eeredienst der Hervormden, voortaan op een' onverwrikbaren grond gevestigd, al zijnen invloed op de zedelijkheid en het geluk des rijks uitſpreiden, Uwer Majeſteits regering doen zegenen, en voor onze kerken en deze commisſie eene beſcherming en gunst verwerven, waarop de gevoelens, die ons bezielen, ons welligt eenige aanſpraak geven kunnen.

Zijne Majeſteit heeft daarop geantwoord:

Dat Zij de gevoelens, door de leden der commisſie aan den dag gelegd, zeer goedkeurde; dat Zij, Hare keuze op hen bepalende, ten doel had gehad, mannen bij het miniſterie te roepen, die te regt de achting en het vertrouwen bezaten van de overige leden van hun Kerkgenootſchap, en den lande en Zijner Majeſteit zelve blijken van hunne verlichte en vaderlandlievende gevoelens hadden gegeven; dat Zij deze gelegenheid, gelijk alle vorige, waarnam, om hun aantebevelen aan hunne kerkgenooten, en vooral aan de bedienaren van den Godsdienst de verzekering te geven, niet ſlechts van de beſcherming, waarop zij regt hadden, maar ook van Hoogstdezelfs genegenheid en achting; en dat, hoe zeer Z. M. zich nimmer, met het gene de leer en de Godsdienſtige begrippen van ieder Kerkgenootſchap betrof, wilde of konde inlaten, Zij het ſteeds als een Harer eerſte pligten zou beſchouwen, aan elk de vrije uitoefening van den Godsdienst zijner vaderen te verzekeren en te bewaren, en de voorregten te doen behouden, die anderen niet benadeelen, en die door een langdurig bezit verkregen zijn; dat alle leden van Christelijke genootſchappen gelijke aanſpraak hadden op Hoogstderzelver bezorgdheid, en daarin ook gelijkelijk deelden; dat de ongodsdienſtigen alleen hare belangneming en achting verbeurd hadden; en dat de Protestanten te meer ſtaat konden maken op de voortduring van Zijner Majeſteits goede gezindheid jegens hen, daar Zij dagelijks meer ondervond, hoe ſterk zij aan het beſtaan van hun vaderland gehecht waren; dat zij het talrijkſte gedeelte des volks uitmaakten, en dat de Koning dus ook met hen gelijke denkbeelden, gevoelens en wenſchen koesterde, omtrent dit zoo aangelegen punt, hetwelk men te regt als een der meest belangrijken kon aanzien.

Verder vervolg van het onlangs voorgevallene tusſchen het Hollandſche Gouvernement en de Hoven van Java.

Dit nadere vertoog des Miniſters, zoo wel als het vorige, hield nu de opſtellers ten hove met het vervaardigen van een antwoord op deze miniſteriele voordragten nog onledig, wanneer een regtsſtreekſche brief Zijner Excellentie van den 30ſten van Wintermaand, na vertaald te zijn te Samarang, door den Miniſter den 8ſten van Louwmaand onder het gewoon ceremonieel den Sultan werd overhandigd.

In dit ſchrift hield de Maarſchalk en Gouverneur Generaal aan zijnen getrouwen vriend, den Sultan voor — zijne groote bevreemding, dat opzigtelijk zijnen gedanen eisch Z. H. de beſlisſing had afhankelijk gemaakt van een nader onderzoek, welk geheel overbodig was, daar de zaken ſpraken, de invallen zelve, en nog meer de betwiste vervolging der roovers, regtſtreeks tegen de jongſte contracten aan, de misdaad der Hoofden voldingend bewezen. — Vervolgens zijne overtuiging, dat de eigene Regenten van zijnen getrouwen vriend den Sultan met de roovers heulden, en den buit deelden, zonder 't welk hun ſtout beſtaan naauwlijks te onde ſtellen was, en deze Regenten en Hoofden, alleen hun eigen belang drijvende, over het geluk van hunnen vorst en hun land zich weinig bekommerden. — Wijders zijne verwachting, dat zijn getrouwe vriend de Sultan op eene evenredige wijs zoude beantwoorden aan die gevoelens van vredelievendheid en vriendſchap, welke Z. E. ſteeds had aan den dag gelegd, en bijzonder door twee zulke ſterke preuven, als het onlangſche perſoonlijke bezoek bij den Sultan, en de vermindering der troepen te Samarang tot 's Vorsten geruſtſtelling, doen blijken; gevoelens, welke de Maarſchalk en Gouverneur Generaal nog bleef voeden, maar welker bewaring volſtrekt moest gepaard gaan met de handhaving der waardigheid van het Gouvernement, waarop Hoogstdezelve de minſte inbreuk niet konde lijden, maar in dat geval noch op de vriendſchap van den Sultan zoude willen rekenen, noch dezelve wenſchen te bezitten, als ontbloot van die opregte welmeenendheid, welke daar van de grondſlag zijn moest. — Dat Z. E. zich vleide, dat de Sultan dit volkomen inzien, en ten blijke zijner goede gezindheid, en ernst om de beſcherming van het Holl. Gouvernement te behouden, zonder aarzelen aan den gedanen eisch voldoen zoude, zonder daar bij te berusten, maar in 't geheel zijne grenzen doen zuiveren, van alle onrustige en roofzieke Hoofden, en de Regenten ſtraffen, die met hen onder eenen dekmantel mogten ſchuilen; waar door alle reden tot ongenoegen zoude ophouden.

Met bijvoeging, dat Z. E. dezen goeden raad aan den Sultan gaf, nu het nog tijd was, alle onaangenaamheden voor te komen, Z. H. wijzende op den Keizer, die de geeischte doodſtraf tegen den Ingebei van Dalimaas had doen uitvoeren, en denzelven ook zoude uitgeleverd hebben, zoo dit om gelijke reden even eens nodig geweest ware te vorderen. Terwijl de Maarſchalk en Gouverneur Generaal aan zijnen getrouwen vriend den Sultan rond uit moest verklaren, dat de beleedigingen van Z. H. onderdanen moesten ophouden, en dat het geheel verkeerd zoude wezen, op de tegenwoordige zwakheid der militaire magt te Samarang te rekenen, of deswege eenen ongewonen toon aan te nemen, daar de geſchondene waardigheid van het Gouvernement zulks vorderende, bij vernieuwing van gedachte beleedigingen, welke voor eenen aanval van den Sultan zouden moeten worden aangezien, Hij Maarſchalk en Gouverneur Generaal met zijne troepen binnen veertien dagen in het land van den Sultan vallen kon, en in dit geval de Kadoe ten minſte niet zoude ontruimen; doch tot welk uiterſte Hoogstdezelve niet hoopte gebragt te zullen worden, daar de dwang der omſtandigheden, en het gevoel van het gene Hij aan de waardigheid van het Gouvernement en zich zelven verſchuldigd was, hem de tegenwoordige bedreigingen afperſten, en Hij niet dan met het grootſte leedwezen zoude zien, dat zijn getrouwe vriend de Sultan, door de verwaarloozing van goeden, en het volgen van ſlechten raad, zich openlijk zijn verderf te wijten hadde, en onvoorzigtiglijk de rust en de vooruitzigten van zijn huis in de waagſchaal ſtelde, nademaal de Sultan bezeffen moest, dat deszelfs glorie en grootheid afhingen van zijn gedrag jegens het Hollandſche Gouvernement.

Men zal zich niet verwonderen, dat bij de voorge-

zing van dit veel beteekenend schrift, die nu eens afgebroken, dan eens herhaald moest worden, de aandacht van den Javaanschen Vorst zeer gespannen, en zijn gevoel zigtbaar op eene ongewone wijs getroffen was. Dit laatste ontveinsde Hij zelf niet voor den Minister, dan scheen zich op te beuren en bedaard te houden uit aanmerking der vriendschappelijke benamingen, die tusschen beide in den brief voorkwamen, waar uit Hij nog gunstige opvattingen wegens den voet, waar op de zaken stonden, afleidde. De Minister sterkte Z. H. in dezelve, mits aan de vordering van Z. E. voldaan wierd, en de uitlevering geschiedde.

Geen oeslissend antwoord werd wel als nog hier op gegeven, dan den zesden dag ontving hij eene kennisgaaf van den Sultan, dat als nu eene nadere commissie van twee bekende zeer brave en geschikte Tommongons benoemd was, waar bij Hij den Minister verzocht eenen Officier ter medewerking bij te voegen, om nog naauwkeuriger na al de schuldigen te gaan onderzoeken, met bevel om die allen dadelijk gevleugeld op te zenden; volgens dit verzoek werd de Luitenant *Driessen* met deze taak, hem wel aanbevolen, belast. Ook gaf nog de Rijksbestierder namens den Vorst aan den Minister te kennen, dat Z. H. afzag van het zenden eener commissie ter onderzoek na de desa Tebassan, met verzoek van zijne verschooning te maken bij Z. E. wegens zijne voorbarigheid in de gedachte aanspraak op dezelve.

Den 13 van Louwmaand zag zich de Minister reeds in staat gesteld, om aan Z. E. over te zenden eenen ontvangenen brief van Z. H. gedagteekend den 11, waar in de Kleinzoon Sultan, na gewone voorrede, aan Grootvader Z. E. den Maarschalk en Gouverneur Generaal te kennen geeft, dat hij de eer gehad heeft Deszelfs brief wel te mogen ontvangen, waar bij enz. enz. Hier wordt herhalenderwijs de geheele inhoud van dien brief ingelascht, waar na dan als het eigenlijke antwoord volgt, dat hoe zeer ook deze brief voor den Sultan dringend en gevoelig geweest ware, daar uit echter gebleken was, dat de vriendschap, alhier tusschen Z. E. den Maarschalk en Gouverneur Generaal en den Sultan gemaakt, daar door nog niets was gekrenkt; dat ook de Sultan van zijnen kant die zoude trachten aan te kweeken, en daar van bij alle gelegenheden blijken geven, zullende als nu de Sultan, tot een volledig bewijs hier van, voldoen aan de gedane afvordering, wegens het uitleveren der Hoofden, die 's Gouvernements onderdanen belet hadden de grenzen van Paccalongang over te trekken, welke dan door den Minister verder aan Z. E. den Maarschalk en Gouverneur Generaal konden worden overgezonden, zoo dra deze tegenstrevers der wet waren opgevat; waar toe reeds twee Commissien voor lang waren afgezonden, die nu nog weder gevolgd waren door den Radeen Tommongong *Danoe Koesoemo* en Maas Tommongong *Kerto Wiuseijo*, bijgestaan van eenen Officier, die door den Heer Minister, op zijn verzoek, hun was toegevoegd, om te beter zoo na de schuldige Hoofden te zoeken, als ook ander kwaad volk, welk zich daar mogt ophouden, tevens op te vangen.

Weshalve als nu ook de Sultan bij Z. E. den M. en G. G. verzocht, dat, wanneer 's Gouvernements Javaansche onderdanen op zijn grondgebied misdreven hadden, deze ook wederkeerig aan den Sultan ter plaarselijke strafoefening mogten worden uitgeleverd.

Ook verzocht de Sultan nog bij Z. E. den M. en G. G., om, wanneer weder rooverijen mogten gebeuren, als dan niet dadelijk militairen derwaarts te zenden, maar daar van spoedige kennis te laten toekomen aan den Minister, die zulks weder ter kennis van den Sultan en Rijksbestierder bragte, en waar na door den Sultan de strengste orders zouden worden afgevaardigd ter opvanging der genen, die zich schuldig gemaakt hadden; onder verdere kennisgaaf aan Z. E. den M. en G. G. dat de Sultan op nieuw de dringendste orders aan alle Prinsen en Regenten had afgezonden, met bedreiging, dat die genen, welke zich aan het onderhouden of voorstaan van roovers schuldig maakten, ten strengste zouden worden gestraft, en hun te gelijk wederom laten voorlezen het jongst geslotene contract, betrekkelijk de vervolging van roovers, op wat gebied zij zich ook trachtten te verschuilen; welk een en ander Z. E. den M. en G. G. zoude aangenaam zijn, en de plaats hebbende vriendschap versterken.

(het slot hier na.)

A D V E R T E N T I E N.

Deze Courant wordt uitgegeven te BATAVIA op 's Lands drukkerij.